

която бе последвала господарката си, се наведе над нея, помъчи се да узнае волята ѝ. Повече с очи, отколкото с думи, Елисавета обясни молбата си. Изентруд грабна вретеното и къделята, изтри сълзите си и почна тихо да преда. Ония 500 марки, които всяка година град Марбург, заедно със всичките си села, даваше като приход на знатната монахиня, не стигаха да изхранят и облекат всички бедни, за които се грижеше Елисавета. Затова тя трябваше да работи в непосилен труд, за да намогва на всеки молби на нуждаещите се. Вуйчо ѝ, Бамбергският епископ, който ѝ бе дарил Марбург, не можеше да ѝ помага повече, понеже и той самият имаше свои безброй задължения и грижи.

Беше 19 ноември от 1231 година.

До края на коледните пости оставаше още повече от един месец. Ясно беше, че ако монахинята не се съгласи да вземе нещо по-укрепително, ако не престане да се изтощава в бдения и труд, не ще може да доживее новата година.

Изентруд остави вретеното, приближи се до господарката си, падна на колена пред ложето, обля със сълзи прозрачната, отпусната десница, отправи заклинания към всички светии да помогнат на милада ѝ Лизабет. Обсипа умиращата с молби. Да се откаже поне за късо време от своя начин да живее, за да се възвърне поне за малко към света, да подкачи живот от повече грижа за себе си.

Тиха усмивка се изписа по изпитото, весъчно лице. Францисканката с мъка поклати глава. Тя беше доволна, че напуска света. Вярна и точна изпълнителка на всички правила на ордена, тя не бе виновна, че слабата ѝ плът не бе могла да удържи строгостите на постановленията.

Оставаше само едно горещо желание, което не можеше да изпълни. Да отиде до параклиса, който бе издигнат в чест на свети Франциск, да се помоли за последен път пред лика на великия служител Христов.

Навън мразен вятър се блъскаше в прозорците на манастиря, напираше с грозан пясък да влезе в мрачните килии, виеше в празната, загаснала камина.

Изентруд отправи взор към нея, въздъхна, поклати глава. Знаеше,